

Szaturnusz gyermekei

(Egy Goya-kép alá)

Vagyunk Szaturnusz gyermekei mind:
Vonagló hús, belek, megtöltve fénnel és mocsokkal;
Mint fűszert, kőst, szórta ránk a kint
Atyánk, s most nyeldes minket fuldokolva.

Már kurta letre kondérba nem is rak,
Nem főz meg ínycsiklandozó-puhára;
Alig születünk, felragad magához, - tagjainkat
Kitépi, s nyersen-véresen zabálja.

Hová veszett az óraszám-*serpenyő*,
Amibe rég napok tojásait ütötte;
Sárgája-Napkorong, fehérje-Hold, a forrón sercegő Idő?
Bendője mélyén éjlik mindörökre.

Vagyunk Szaturnusz gyermekei, és
Tudjuk, atyánk elaggott, – csillapíthatatlan éhe
Mozgatja még: a nemzés és evés
Bűvkörbe zárt, fuldokló kínja-kéje.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

Következő oldal →